

MAJKE NJIHOVIH STRAHOVA

Nema toliko do Maradagala. Čim je to rekla, Paštetica se ugrize za jezik. Frencen ne podnosi da mu neko protivureči. Balavice! Iz razdrljenog džepa na levom rukavu maskirne bluze vozač hitro izvadi novčanicu od sto bansavoisa. Čuti barem do Cerere, a možeš čak i do Brijance! Maše novčanicom ispred suvozačicinog lica, presečenog po čelu ogavnom brazgotinom. Mamlaze! Ta kršna devojka ga se ne plaši. Iako veteran surovog rata sa Parapagalom, Frencen je ipak kratež, pun ožiljaka skrivenih pod uniformom. Nakon desetak minuta durenja, vozač primeti kako motor vremešnog „dajca“ ispušta sumnjive zvuke. Frencen se okrenu ka prozorčetu koje gleda u unutrašnjost prikolice kamiona. Profesor i Deda, čuvari regrutovani u maradagalsku miliciju iz redova Sreskog udruženja za dnevni i noćni nadzor, budno drže na nišanu četvero nesrećnika. Pih! Frencen besno tresne po volanu nesrazmerno velikim šakama u odnosu na sićušno telo. Dajc zabrekće, zatrese se i konačno stane na jednoj krivini izlokanog puta koji zakučasto vodi do Iglesije, odakle se dalje račva nadesno ka Cereri i nalevo ka Novokomiju. Jadni dajc. Dobar je bio dok se kotrljao. Paštetica ljutito iskoči iz kamiona. Zađe pozadi, podigne izbušenu i blatnjavu ceradu i kiselose zasmije. Hajnc, imaš sreće. Ovu dvojicu Parapagalaca smo pokupili u auto-servisu. Frencen se, dotad skriven iza njenih leđa, podigne na prste. Proviri u mrak prikolice. Vas dvojica, napolje! Iz kamiona prvo iskoči tip s aluminijumskom nogom i – krepko hramljući tim veštačkim i ukočenim udom – skloni se u stranu. Frencen ga potapša po ramenu. Majstore, majstore, sad ćeš zagnjuriti glavu pod haubu. Idemo! Utom iz prikolice, nekako smotano, s guzicom napred, ispuzi glomazni klinac, s čekinjastim, riđim brkovima, orlovskim nosom i tupavim pogledom. Nemojte, šta ja znam o motorima? Ujak zna, ja ne znam ništa. Popravljam bicikle. Menjam gume i kočnice, podmazujem sajle i ležajeve. Ništa više. Paštetica se grohotom zasmije. Priđe mu i ponudi ga cigaretom. I ne dočekavši da ovaj iz kutije drhtavim prstima izvuče cigaretu, ščepa ga između nogu i silno stisnu. Klinac zaskiči. Paštetica ga odgurnu od sebe. Iz kožne futrole izvuče beretu i odalami ga po nosu. Krv mu šiknu iz obe nozdrve. Vuci to debelo dupe kod ujaka i radi šta ti kaže! Profesor i Deda sve to posmatraju ćutke. Uverili su se toliko puta da s maradagalskom milicijom nema zajebavanja. Ti prostaci su kadri da čoveku prosperu creva ni zbog čega, iz čistog ćefa. Vas dve da ostanite na svojim mestima. Ne mrdajte ni trepavicama. Da li ste razumele šta vam govorim? Starija, kockasta žena klimnu glavom. Grlu trudnicu koja joj je položila glavu na rame. Obe deluju umorno i siromašno, obučene u jednako isprane haljine. Profesor produži do Frencena, koji posmatra kako majstor i njegov debelguzi rođak prčkaju po dajcovom motoru. A kako si ti, majstor-kvarišu, ostao bez noge? Ovaj ništa ne odgovori Frencenu. Ti si od onih kojima treba čupati reči iz usta, zar ne? Majstor ostavi alat i zauze ponizan stav. Na koti 171. Čuvši to, Frencen lupi šakom o natrulu karoseriju kamiona. Na koti 171? Tamo gde smo satirali vaše bataljone kao šibice? E, moj, bogalju, koliko vredi sad tvoje junaštvo? Majstor, kao da ne pri-

mećuje stvari i ljude oko sebe, nastavi da traga za kvarom. Profesor i Frencen sedošu ukraj puta i pripališe po jednu. *Zašto te zovu Frencen?* Vozača kamiona iznenadi ovo pitanje izgovoreno na književno korektnom maradagalskom. *Frencen je bio trkački as, ali je završio kao vozač mrtvačkih kola. Pre rata sam pomagao ocu, sada pomažem sestri. Imamo porodičnu firmu koja se bavi transportom pokojnika. Laka lova.* Profesor se osmehnu. *A Pašetetica? Šta znači?* Frencen mu šakom prekri usta. *Psssst! Psssst! Nemoj da dođe do njenih usiju, najebaćeš! Prosto da znaš, za svoje dobro, Pašetetica je „mudolovka“, protivpešadijska mina. Ubijanje parapagalskih geaka radnim danom joj je hobi, znaš li to? Više voli da je zovemo Majka, što je stvarno bez veze, jer ona nema dece, već u utrobi nosi svih sedam smrtnih grehova. Čak i mrzi decu.* Profesor pomisli kako je to dobra priča za razradu. Mora je napisati, kad-tad. U njegovoj porodici svi su bili ljudi od pera. Pašetetica i Deda u tišini gledaju niz put i osmatraju. Već je osam sati. Ranije tog jutra, milicija Maradagala i čuvari Sreskog udruženja za dnevni i noćni nadzor upali su u predgrađe Parapagala i zarobili prve krmeljive Parapagalce na koje su naleteli. Bio je to osvetnički pohod. Prethodne noći su parapagalski komandosi stigli čak do Cerere i Brijance, rustičnih zaselaka isturenih ispred Maradagala i ubili sukna, gluvonemog čoveka čistog srca, doseljenika iz Palesa. To se ne oprašta. Pašetetica začu komešanje u kamionu. Okrenu se i vide kako je baba rukom poziva da priđe. *Upiškiće se, jadnica. Imaj srca. Pusti je da se olakša u nekom šumarku.* Pašetetica prevrnu očima. *Deda, dolazi ovamo.* Prosedi čovek, kome je uniforma stajala kao da je maršal, a ne čuvar-trećepozivac, priđe Pašetetici. *Pomози babi da spusti debelu iz prikolice i odvedi je u onaj šumarak da piša.* Trudnica ide nogu pred nogu, Deda za njom. *Kud si ti pošla? Nazad!* Baba se bespogovorno vrati pod ceradu. Kad su zašli u grmlje, Deda zastade, a trudnica produži. Čuje se kako jak mlaz izlazi iz nje. Nije još ni ustala, kad se pred njom stvori Deda. *Hajde, zlato, diži guzu. Tako. Sad se uhvati rukama za ovo tanko stablo.* Trudnica u strahu ustuknu. Deda prisloni cev kalašnjikova na njen nabrekli stomak. *Bum!* Ona zajeca, okrenu se i uhvati obema rukama za izbrazdanu koru bagrema, a potom se natrci. Deda joj prebaci dronjavu haljinu preko leđa. *Nemaš gaćice, ni dlačice! I ja sam pred svaki porođaj brijao svoju ženu. Rekle nam babice i doktori da tako treba. Polako, dete, sve će biti u redu.* Deda zabaci pušku preko ramena i otkopča šlic. Prljavim prstima razmaknu njene tamnoplave usmine, a njegov ukrućeni ud lako uđe u trudničinu oteklu vaginu. *Evo ga, evo ga...* Nakon minut-dva, Deda lupi koji put trudnicu po belim guzovima, a zatim navuče preko njih haljinu, o koju se obrisa. *Gotovo. Idemo. Šta cmizdriš, nećeš zatrudneti. Evo ti sto bansavoisa, kupi detetu poklon od mene.* Kad su došli do pokvarenog dajca, Pašetetica odmah primeti da nešto nije u redu s trudnicom izobličenom od bledila i musavom od suza. *Deda, smrade bolesni!* Pojuri s repetiranim pištoljem za njim. Frencen i Profesor skočiše u trenu i pojuriše ka Pašetetici i Dedi. Klinac iskoristi trenutak njihove nepažnje i dade se u trk. To primeti Pašetetica i zapuca. *Gade jedan urokljivi!* Mladić napravi nekoliko izveštačenih pirueta, i smrtno pogođen u leđa, pade u prašinu. Majstor začudo ni tad ne diže glavu. Kao da ga se sva ta strka ne tiče. Van svih dešavanja, on zaludno traga i traga i traga za kvarom. Pašetetica naredi Dedi i Profesoru da ustreljenog ubace u kamion. *Požurite!* Jedva su uneli u prikolicu izrešetano mladićevo telo. Bacili su ga ispred babinih i trudničnih nogu. Krv polagano otiče u jednu pozamašnu rupu u zardalom podu. *De, de, neće niko saznati!* Baba teši trudnicu, koja krenu da povraća po lešu. Frencen priđe majstoru i unese mu se u lice. *Trošiš nam vreme, matori! Kakav si ti to*

majstor? Popravljaj ili ću ti sasuti rafal u tu jedinu zdravu nogu koju imaš! Majstor nastavi da čeprka po motoru dajca. Čuje kako se Maradaganci svađaju između sebe i kako žene u kamionu ridaju, ali ne čuje prikradanje parapagadlskih komandosa, koji se gipkih i lakih koraka kreću oko pokvarenog kamiona. Iznenađeni, Frencen, Paštetica, Deda i Profesor nemaju vremena da zauzmu bilo kakav odbrambeni položaj. Opoljeni, stoje tako budalasto i nemoćno na gomili, okrenuti jedno drugom leđima, s oružjem nagotovs. U dva-tri krupna koraka ispred njih se, na čistini, stvori vižljasti mladić. Jedva da je bio pristojno obučen. Uniforma mu je bila razdrljena, crne čizme od jareće kože prljave i raspetljane. Epolete mu se sjaje na neumoljivom suncu. *Dobro.* Okrenu se ka svojim vojnicima. Namignu, pa izda komandu. *Nek crknu!* Začuje se grmljavina iz puščanih cevi. Maradagalski milicajci i čuvari skljojaju se u trenu jedni preko drugih, ne ispalivši ni metka. Parapagalski oficir ih pljune i prođe pored njih s prezirom. U unutrašnjosti dajca je kao u furuni. Trudničih dah je sve kraći i suvlji. Iz babinog grla dolaze nekakvi kukavni jecaji. Oficir ugleda svoju trudnu ženu. Priskoči joj u pomoć. Trudnica se ukoči od nemoći i straha. A onda mu, uglas, ispričaše istu stvar: majstor ih je spasao! *Pretvarao se da ne ume da popravi kvar na motoru kamiona, naš heroj! Pretili su nam da će nas sve pobiti! A, on, a on, tako...* Oficir ih uze podruku i odvede do izrešetanih leševa Maradagalaca. *Sve ih izgazite!* I žene ih gaze i šutiraju bosim nogama i vrište do neba od besa. Oficir i parapagalski vojnici crkoše od smeha. A majstor, usamljen u svom strahu, i dalje traga za kvarom, šahovskim problemom izvan njegovih majstorskih moći.